Втілення в образі Павла працьовитості, щирості (за повістю «Вогник далеко в степу»)

Повість «Вогник далеко в степу» — це пам'ять серця автора, художньо відтворена сторінка його життя. Твір розповідає про найтяжчі повоєнні роки дитинства письменника. Григір Тютюнник пише про життя своїх однолітків із великою теплотою та любов'ю. Здається, зображуючи головного героя повісті — Павла, автор розповідає про свою власну юність, коли навчався в ремісничому училищі. З перших сторінок повісті ми починаємо із симпатією ставитися до цього чуйного, працьовитого, доброго хлопця. Потрапити до ремісничого училища Павлові пощастило не відразу, бо хлопець був іще замалий. Після цієї першої невдачі Павло твердо вирішує піти на роботу, адже інакше вони з тіткою не зможуть прожити. Та й не уявляє себе хлопець без роботи. У хаті й надворі Павло — господар. Він і дров нарубає, і хмизу знайде, щоб обігріти півхати (другу половину снарядом розбило). Взагалі протопити піч у повоєнні роки було непросто: траплялося, що Павло виловлював з крижаної води, цокочучи зубами. Зібрати городину — теж великий клопіт. А тітка цілими днями на роботі.

Варто звернути увагу на те, що ніхто не нагадує хлопцеві, що треба робити. Павлик сам добре розуміє свої обов'язки, по-дорослому усвідомлюючи, що саме на ньому тримається господарство.

Післявоєнна дійсність була скупою на свята та радість. Але наші однолітки вміли жити весело й цікаво, радіти життю, а головне, цінувати виявлені до них співчуття, ласкавість, щирість.

Життя має мудру закономірність: години випробувань роблять людей чуйними, справедливими, добрими. Згадаємо вражаючий епізод повісті, коли Фріц викинув Павлика з машини на мерзлу дорогу. Опритомнів хлопець уже в училищі, і перше, що він побачив, було обличчя майстра, потім уся його навчальна група. А староста, суворий та авторитетний хлопець, простяг Павликові свою сніданкову пайку, щоб той підкріпився.

Доброта. Саме вона тепер буде найпотрібнішою в житті для хлопців із повісті «Вогник далеко в степу». Ця ж людська чеснота має зробитися сьогодні найпоширенішою. Серед інших чеснот Григір Тютюнник особливо цінував цю людську якість. В одному зі своїх інтерв'ю письменник дуже слушно зауважив: «Ідеалом для мене завжди були й залишаються доброта, самовідданість і милосердя людської душі в найрізноманітніших її виявах». Ці прекрасні слова могли б стати епіграфом до повісті Григора Тютюнника «Вогник далеко в степу».